

Հանդէպ շիրմաց հայրենի երկրին:

Թէ երբեք օր մի յաւուրց խոնջ վաստակեալս իմ մարմին
Լնցեալ ընդ սեամբս տաճարին, գերեզմանին հանգրստեան
Լնդ տըքնեալ ըսպասեսցէ, թերեւս երկինք եւ յայնժամ
Սինջ պայծառ լինիցին, երկիր ի հոտ բուրազուարթ
Լս օդք զըւարճացեալ ի նըւագացն երգոց ձայն: —
Սենաւոր պանդըխտին ակն ընդ նոճիս դիտեսցէ
Բզճաճանչ լամբարին առ դագաղաւս իմ վառեալ:
Լս ընդ այգն արեւուն լուսածագել ի յերկիր
Իջանիցեմ ես ի մութ փապ խորխորատին պեղելոյ: —
Ո՛վ նըշոյլդ ըսկըզքնածին, որ ծիծաղել տաս հովտաց,
Լերանց եւ գետոց անմեղութեանն ժըմտիւք,
Իցիւ թէ հանգիցես յիմ պաղ ճակատ ցըրտաշունչ....
Լս ահա յարուցանէ առաւօտին սիւգ զըւարթ
Բզճաղիկ թառամեալ. ահա ըզթաւ քաղցր ոստովք
Օըւարթ հաւն ըզտիւ երգեալ թըռիչս առնու թեւապար:
Լս ի ձայն զանչելոյ աշտարակաց սըրբանուէր
Լորոգի շըշուկ քաղաքայնոյ ժըխորից:
Լս միայն ի բընաւից կամ ես ի նինջ մահաքուն:
Լս զմարմնով նիրհեցելոյս կափուցանի հող երկրի:
Լ՛ս, յիշեմ զաւուրսն զայն, յոր դեռաբոյս ես մանկիկ
Հանցանէն ընդ մօրն իմում հանդէպ որմոցս այսոցիկ,
Լքէր ցիս. Սկերք մերոց քաղցր աղգակցաց հանգչին աստ:
Սասն հոգւոյն հանգուցելոց աղաչեսցուք ըզհանդիստ: —
Իմ ի գուճս անկեալ յերկիր, եւ ձեռն ի ձեռն ածեալ կից,
Օղոթսն մընչեցի զոր ինձ ուսոյց նազելին: —
Սինչ սըփուէր յաւուր միում առկայծ նըշոյլ ըզլերամբք,
Տեսաք զի մերձենայր ի գերեզմանսն տակաւ
Պար օրիորդաց, արկեալ շըղարշ ըսպիտակ:
Օղբ առ զոյգ ընդ ճանապարհն զընային յամրաքայլ,
Դաշն աղօթելով. եւ ի վերայ դագաղին
Բարձելոյ ի մատաղ նորատիոցն կուսից,
Բնդ ոլորս մանիշակաց եւ շուշանաց խուռն ի փունջ
Սանկիկ մի անկեալ գընէր:.. Ի տեսանել իմում զայն,
Տըրտմական խորհուրդք մահու պաշարեցին ըզմիտս իմ,
Սեղմեալ պընդեցի ըզմօրն իմ ձեռս եւ լացի: